

е прочуенъ отъ сички те владѣтели Български. Обстоятельства та среди кои то было тогава негово то царство, требовали отъ него умъ и сила на наравать: на югъ безпрестанни те му врагове бѣше Византійцы те и Сербїи те съ хорвати те, на западъ тѣкѣва врагъ е бѣлъ Императоръ Френскїи. Той е умѣялъ обаче да са управи (утакми) не само сасъ внѣкашни те врагове, но и вътрешни те метежници (джумурджиї), и негледалъ на упирани то на подданни те, да внесе христїанска та вѣра. Това са е случило въ 861-та година подъ влїяніе то на сестраму, коя то бѣши прїела христїанство (*) въ това времи, кога то тя бѣла въ робство въ греція, и два монаха Теодора Куфаря и Мефодїя, не за много предъ това знаменити те братїя Кирилъ и Мефодїя начлали да са стараятъ за това, като Славяни те гречески да иматъ св. писанїе преведено на своятъ си языкъ (около 855), и единъ отъ тяхъ Мефодїя кръстялъ Бориса (кои то са наречи въ Св. крещенїе

(*) Така лѣтопис. Византїйски, напротивъ това по лѣтопис. Бертинїан. въ 866, а по лѣтопис. Ксантской въ 868, что не правилнѣй. См. Шафарикъ. Н. Slav 589. по Енгелю Борисъ два раза крестился.